

MRŽNJA!

Devedesetidevet pragova obišla sam
tražeći —
svagdje mi rekoše: ne znamo gdje je!

Devedeset i devet pragova punih zlobe i pakosti,
laži i podlosti,
okrutnih šija,
ravnodušnih ramena,
usta bez savjesti
i šaka bez milosti.

Noćima su tulile lokomotive,
štekale strojnice,
dršćući rekla sam svaki put:
Sad!
Crna mržnja mi se oko srca stisla,
trostrukim obručem sam srce stegla,
i nije puklo.

Dani dolaze, dani prolaze —
dan za danom.
Ranjen seljak mi se obraća:
„Drugarice . . .”
I puče mi prvi obruč oko srca.

Dani dolaze, dani prolaze,
dan za danom.
Kljasto dijete mi se nasmije:
„Mama . . .”
I puče mi drugi obruč oko srca.

Prolaze dani, dolaze dani . . .
I rekoše drugovi: Kucnuo je čas!

A ja gledam gole ruke svoje,
što se više ne lome u očajanju mržnje
i puca mi treći obruč oko srca.

Nosile su nosila,
vezale su rane,
držale upravljač kamiona —
no nikada krvničku kamu!
Lijepe su postale i mudre
kô presvučene slojem saznanja...

Zasukat ću rukave,
pljunut u dlanove
i poći u život!

.....

(Iz ciklusa „Pjesma za sutra“)
Prevod s nemačkog — autor.